

ArtistNe(s)t – condiții de posibilitate pentru dezvoltarea dansului contemporan

Centrul Internațional de Cultură „George Apostu” Bacău a organizat, la finalul lunii mai, prezentările publice informale ale coregrafilor Anne Mareike Hess (Luxemburg) și Adrian Stoian (România), prilejuite de finalizarea celei de-a cincea etape a programului de rezidență artistică ArtistNe(s)t, în domeniul dansului contemporan, desfășurat în perioada 1–31 mai 2008.

Realizat cu susținerea Ministerului Culturii și Cultelor, în parteneriat cu Programul Cultural Elvețian în România Pro Helvetia/SDC, **Programul ArtistNe(s)t** a debutat la 1 iunie 2006 și se va încheia în anul 2009. Proiectele prezentate au fost : **Extended Spaces**, (coregrafia Anne Mareike Hess, interpretarea Céline Braunig și Anne Mareike Hess, muzica Marc Lohr) și **Omul cenușiu** (autor Adrian Stoian; animație video Andrei Iancu) .

Cele două proiecte prezentate la finalul rezidenței din primăvara acestui an au fost extrem de diferite ca formă, ca modalitate de transmitere către public a ideii de bază a celor două creații, dar în esență ele au tratat aceeași problematică: axarea pe planul lăuntric, pe interioritate, ca modalitate de realizare a unui contact autentic cu sine a individului.

Rezidența coregrafică de la Bacău nu a presupus prezentarea, la finalul ei, a unor spectacole definitive, a unor creații complet articulate. Rolul unui astfel de context prilejuit de rezidență este de a genera conturarea unor proiecte ce presupun dezvoltări viitoare. Rezultatul creației de pe parcursul rezidenței este, prin urmare, un produs cultural intermediar, prilejuit de elaborarea unui cadru spațio-temporal și a unei baze pentru ceea ce va constitui, în viitorul apropiat, un spectacol finit, cu un mesaj bine conturat.

În cazul proiectului lui Adrian Stoian, am asistat la o prezentare în sensul cel mai propriu, aceasta însemnând că nu am văzut un spectacol, cu o coregrafie incipientă dar, așa cum spuneam, nu acesta este scopul rezidenței. Tânărul coregraf , care ne-a obișnuit cu ideile sale originale, a ținut un discurs despre esența a ceea ce va constitui *Omul cenușiu* atunci când va cunoaște o dezvoltare adecvată ideii prezentate. Discursul său a fost axat și pe ceea ce înseamnă proiectul său, pe profilul personajului principal integrat în contextul creației vizuale semnate de Andrei Iancu. Nu putem afirma nimic despre limbajul coregrafic pe care Adrian Stoian îl va elabora pentru acest spectacol, întrucât autorul ne-a vorbit doar despre substanța teoretică, despre osatura conceptuală a ceea ce va fi spectacolul său.

Coregrafa Anne Mareike Hess ne-a prezentat însă un spectacol în care am putut vedea o idee bine conturată, o creație finită, o interpretare care merită toată atenția (Celine Braunig), o producție muzicală live aflată în consonanță cu ideea spectacolului (muzică semnată de Mark Lohr) și un limbaj coregrafic

care începe să fie recognoscibil ca purtând semnătura coregrafei Anne Mareike Hess, un stil care nu este departe de o individualitate fără echivoc.

Ce mi se pare important de punctat, dincolo de faptul că am asistat la două prezentări complet diferite ca formă este certitudinea că, în esență, cele două proiecte au aceeași problematică: rezolvarea unei condiții de criză a realității interioare și autenticitatea ca scop ultim al căutării de sine.

Despre cele două rezidențe din cadrul ArtistNe(s)t, coregraful Cosmin Manolescu ne-a declarat:

„Acest tip de rezidență trebuie să continue și să se dezvolte. Cred că a fost o rezidență reușită, pentru că în cazul proiectului lui Anne Mareike Hess ideea de start cu care a venit în rezidență a evoluat foarte mult, iar în cazul lui Adrian Stoian, pentru că a avut timp de reflecție spre a-și schematiza tipul de spectacol/performance pe care vrea să îl realizeze. A început lucrul la partea vizuală, ceea ce e important. Prezentarea informală a celor doi artiști a fost o reușită și pentru că cele două proiecte și modalitatea în care au fost prezentate au fost diferite. Adrian a vorbit despre proiectul său și a prezentat eșantioane vizuale, iar Anne Mareike a avut practic o repetiție publică. Cred că acest tip de rezidență se va transforma într-un eveniment din ce în ce mai important pentru dansul contemporan în general.“

